

Judinnan : skizz /

Ödmann, Jenny Maria,

59 B Litteratur-tidning, Svensk. 1867:1-3

National Library
of Sweden

Roman
saml.

SVENSK

LITTERATUR-TIDNING.

N:o 1.

MARIEFRED,
tryckt hos F. A. Öhman,
1867.

Svensk Litteratur-Tidning,

hvars första häfte nu framlägges för den svenska lektyr-
älskande allmänheten, finnes att tillgå i hvarje bokhandel.

Prenumerationspriset är 1 Rdr Rmt för 3:ne månader
(13 häften); subskribenter betala 12 öre för hvarje häfte
och anses subskription bindande för ett kvartal.

Innehållet af **Svensk Litteraturtidning** blifver Romaner
och Noveller af Sveriges mest och bäst kända författare
och författarinnor jemte urval af utlandets ädlare litteratur,
hvilkas öfversättning till Svenska språket ombesörjes af
fröken **Thora Hammarsköld**.

Mariefred i September 1867.

F. A. Öhman,
förläggare för Svensk Litteratur-Tidning.

JUDINNAN,

SKIZZ

AF

J—y Brn.

= Jenny Maria Ödmann f. Braun

MARIEFRED,
tryckt hos F. A. Öhman,
1867.

I.

Judinnan.

På altanen till en täck schweitzerhydda stod en sommarafton en ung flicka lutad mot det af blommande slingerväxter prydda gallret. An förde den skalkaktiga vinden hennes svarta, dunkelglänsande lockar i ett tjusfullt virr-varr öfver den vackra pannan, än lekte den i vecken af hennes fladdrande kjortel — alltjemt densamma smekande, blomdoftande vestan. Hennes blick, det svarta ögats flammande blick sväfvade understundom bort till de mörka skogstopparne, öfver hvilka aftonrodnaden ännu kastade sitt glödande purpur; än dröjde den på de ljusa, förbiseglade skyarne; än spejade den efter en stjärna, hvars bleka stråle letade sig fram genom skymningens dunkel. Det sköna ansigtet med den krökta näsan, de svällande läpparne och sammetslena kinderna egde drag som vittnade om, att den unga flickan icke härstammade från den punkt af jorden, på hvilken hon nu befann sig. Hon stod i den friska sommarqvällen lik en växt från tropiska zoner, som förirrat sig hit till dessa nordiska trakter bland dess bleka, nästan färglösa blommor. Och likväl var hon född just här; men hon visste icke om hon skulle våga kalla detta land sitt fosterland, ty hon var — judinna.

Med en engels uttryck och med ett barns leende såg hon genom den tilltagande nattens

skuggor huru det ena himmelska ljuset efter det andra småningom tände sitt tindrande bloss; och då de skimrade likt klara lampor i det dunkelblå himlataket, sände hon dem en kyss till hälsning, en kyss, som dansade bort på vindens lätta vinge.

Svepande schalen tätare omkring sig, vände hon sig åt motsatta sidan och försjönk i betraktande af den sköna tafva, som här i hela sin storartade prakt låg utbredd för hennes blickar.

Här sorlade ett vattenfall, som stänkte sina perlor i en silfverdimma ned i den klara bäcken, som lik en glittrande orm slingrade sig fram mellan den gungande yassen. Der reste sig på bergets höga hjessa sekelgamla träd, hvilka dystert blickade ned i det forsande djupet. Och hon tyckte sig skönja huru de vilda skogsblommorna här och hvar stucko upp sina hufvuden, för att också få njuta af det storartade naturfenomenet, som aldrig lät dem drömma i ro för sitt oupphörliga brus.

Och öfver allt detta syntes nu månens blekgula skifva höja sig. Långsamt gled den fram ur en florig sky och vemodigt speglade den sitt bleka anlete i den skummande vågen.

Hagar, så hette den unga judinnan, hänfördes af ögonblickets intryck. Med salig förtjusning sträckte hon de fina armarne mot den sköna synen, i det hon med en af rörelse darrande stämma utbrast:

«Jag har sett nog . . . låt mig nu få dö! . . . Dö?» upprepade hon och sänkte hufvudet mot bröstet, «ja, det vore bättre och lyckligare, ty hvad eger väl jag att lefva för? Ensam, öfvergifven af min egen mor . . . ty öfvergifvit har hon mig, eljest kunde hon icke så länge dröja.

Min Gud, mina fäders allsmåktige Gud, hvad skall det väl blifva af mig, beklagansvärda arma!»

Och i det hon böjde hufvudet än djupare, darrade tårar, klara och rena som den nyss fallna daggen, öfver kindens blomsterfält. Hon grät såsom endast den kan gråta, som skyddas af det godas andar och sin egen oskuld.

«Dock, icke bör jag klaga,» återtog hon och borttorkade ögats glänsande skatter; «icke skall jag döma min egen älskade mor. Hon skall säkert vara tillbaka i dessa dagar, och då . . .» hon tystnade, ty hvad var det väl hon såg deruppe på den smala gallerbron, som låg tvärs öfver forsen?

Ett ofrivilligt anskri halkade öfver hennes läppar och hon tryckte handen hårdt mot ögonen.

«Hagar!» hördes i detsamma en röst helt nära henne. «Hvad är du rädd för, du lilla nattspöke? Det kan nu vara tid att gå till hvila och icke längre svärma i månskenet.»

En hand lades lätt och mildt på den unga judinnans skuldra. Hon upplyftade hastigt hufvudet och såg med en förvirrad blick på sin mors gamla amma, hvilken stod framför henne.

«Sara, du skulle sett hvad jag såg,» var det första Hagar yttrade, i det hon drog amman närmare sig.

«Och det var?»

«Ser du bron deruppe?»

«Åh, bevars, den har ju varit der så länge jag kan minnas.»

«På den syntes nyss en gestalt, som lutade sig öfver gallret. Den var insvept i en förunderlig kappa och stirrade på mig . . . hu! Sara, hvad jag blef rädd. För första gången önskade

jag, att månen skulle slocknat, så att jag sluppit se detta hemiska spöke.»

«Inbillning . . . barnsligheter, lilla vän,» menade Sara, smått skrattande åt den unga flickans lätttrörda sinne.

«Tror du då, att det icke är sannt?»

«Kan väl hända, men det lemnar jag likväl derhän . . .»

«Du tviflar?»

«Bah! narra icke en förnuftig menniska att tro på sådant tok, utan lyss på hvad jag har att säga: Dagen är för längese'n förbi och det anstår icke en ung jungfru att så skyddslös vaka sin natt, och jag skulle icke heller tro att det är bra för en så eldfängd hjerna; gå derföre in, tacka ock prisa Jehova med bön att Han skyddar dig och ditt slägte; se sedan till, mitt hjertekorn, om du icke finner något på ditt nattduksbord.»

«Ett bref?» utbrast Hagar glädjestrålände, och den bortresta modrens bild undanträngde ögonblickligt alla hennes fantasier.

«Visste nog att få henne till förstånd, den lilla öfverspända token,» mumlade den gamla judinnan och riglade dörrarne till altanen efter sig och Hagar.

En stund derefter lyste ett ljus i ett af de små gafvelfönstren och mellan de luftiga, till hälften nedsläppta gardinerna syntes Hagar på knä i den lätta nattdräkten vid den snöhvita bädden läsa sin moders så kära och så efterlängtrade skrifvelse. Det var ett långt, kärleksfullt bref, som andades en moders hela ömhet och enda tanke på sin dyra älskling. Och likväl skref hon, att hon ej kunde återvända förrän «i vår» . . . I vår! — det var något så ofattligt för Hagar, att hennes mor, som sade sig älska henne

så utsägligt, kunde lemna henne allena i denna ödsliga trakt och det öfver en hel nordisk vinter. Men förgäfvnes grubblade Hagar öfver denna sorgliga underrättelse... hon måste finna sig i sitt olyckliga öde.

Följande morgon, då solen nyss börjat sin strålande bana, gick Hagar spatserande utefter forsen. Hon var helt lugn och tycktes icke påminna sig nattens händelse och den fantastiska skeppnaden deruppe på bron. Hon kastade icke ens en blick ditupp.

Hon var nästan vackrare och behagligare i denna enkla drägt. Lockarna voro med mera omsorg ordnade och intet moln fördunklade den välbildade pannan.

Glad som en ärla, sjungande som en lärka och frisk som en sommarvind klättrade den sjutton-åriga, eldiga flickan uppför det höga berget, hållande sig i någon hängande trädgren eller i någon mellan bergskräfvorna uppspirande buske. Slutligen stannade hon, drog ett djupt andetag, och strök det nedfallna håret från de varma, af helsans och ungdomens purpur färgade kinderna.

Här var berget slätt och jemt som ett golf och rundtomkring omgifvet af ett litet jerngaller lutade man sig öfver detta och blickade ned, såg man den strida forsen under sig.

Hagar stod en stund på denna plats; derefter närmade hon sig den höga bergväggen, som nästan lodrätt höjde sig öfver henne, böjde undan några qvistar och försvann i berget. Detta såg underligt ut för den oinvigde; men der var en grotta se'n everdeliga tider, inuti jemn och slät, liksom konsten skulle ha format den. Säkert hade vattnet för långt tillbaka strömmat här och gifvit den dess nuvarande form.

Här hade Hagar låtit uppföra en stenbänk, den hon sjelf belagt med mossa, och hit hade hon låtit flytta det nättaste lilla bord, hvarpå hon nu fann ett bref med utanskrift till henne. Förundrad betraktade hon den underliga förseglingen, hvori sinnebilderna af «tron, kärleken och hoppet» var inpressad.

«Ett bref till mig!» var det första som undföll henne. «Och karlstil, tror jag,» tillade hon förläget och nyfiket, i det hon vände på den mystiska skrifvelsen.

Skulle hon väl bryta den nu eller sedan; här tyckte hon sig icke nog allena: hvarje blad, hvarje strå kunde ju förråda henne och vinden, den förrådiska vinden, hur kunde icke den flyga omkring?

«Hvad jag också låter lätt bedåra mig, som kan tro att någon hemlig älskare skrivit detta. Älskare . . . hvem skulle det vara? Ack, nej! jag är undangömd, ingen vet af mig, stackars ensamma flicka, och dessutom glömmar jag att jag lefver i ett kristet land och är — judinna.»

Hon försjök i tankar; plötsligt slet hon upp kuvertet och läste:

«Älskade Hagar! Förundra dig icke öfver detta besynnerliga uttryck — ty för mig är du det mest älskade väsen. Och om du vill bereda en menniska en verkligt sann glädje, en stund af utsäglig lycka, så bevilja mig ett möte der du finner detta bref. Du kan det, och natten skall skydda vårt sammanträffande. Derföre kom! kom till den, som lofvar att bli en vän, till hvilken du fullkomligt tryggt kan öfverlemna dig, hvarom du också sjelf skall blifva öfvertygad, då du får se den, som tecknat dessa rader.

Vid midnatten väntar jag. Frukta intet,

utan var lugn, och tro på din ännu okända, men trofaste vän.»

En mörk purpurglöd brann på den unga judinnans panna och en hittills oerfaren känsla genombäfvade henne, då hon otaliga gånger läste det oförklarliga brevet.

Och det var till henne detta bref? Hon, som alltid trott sig obemärkt i denna trakt . . . nej, det var säkert ett misstag, ett stort, men förunderligt misstag, ty der stod ju på kuvertet hennes namn: Hagar Israëli, tecknadt med en elegans och säkerhet, som lät henne ana, att det icke var någon vanlig älskare.

«Ja, jag vill tro att jag är älskad . . . älskad!» Hon spratt till vid detta ord och bäfvade för sig sjelf, bäfvade för sitt eget hjertas häftiga slag. Hon trodde sig älska redan, utan att ha sett föremålet; men hennes rika fantasi skapade sig snart ett sådant. Och med bevingade steg ilade hon hem, upp på sin kammare, den hon icke sedan lemnade den återstående delen af dagen.

O! huru långsamt försvunno icke dessa längtans timmar, dem hon förgäfvets sökte förkorta. An fortsatte hon sin målning på stafletten, än sjöng hon vid sin harpa, än passade hon en slöja eller en blomma i sitt glänsande hår, än betraktade hon sin bild i spegeln, för första gången studerande sitt utseende. Men med en blick på det förgyllda uret, kastade hon sig på soffan för att räkna de sekellånga timmarne, som ännu återstodo.

Dock, skulle hon verkligt våga, verkligt ega mod att ensam och så sent gå till detta möte? Hvem vet om icke allt var ett bedrägeri, för att locka henne i någon okänd fara? Man kanske

ville föra henne bort, och hon skulle sedan aldrig återse det kära Hellefors och sin älskade mor? Eller var det ens rätt af henne, att sätta någon lit till en skrifvelse af så tvetydig art? Dessa tankar injagade hos henne ångest och fruktan, tills slutligen dagen förrunnit och solen sänkt sin gyldene skifva i vester. Visst darrade ännu en stråle genom de lätta purpurbebrämade molnen, men småningom förbleknade äfven den och snart brunno himlens flammande ljus genom aftonens floriga dunkel.

Natten kom . . . med helig tystnad sänkte den sin skuggiga vinge öfver jorden.

Med pannan lutad mot fönsterposten stod Hagar och såg utåt de leende skogsdungarne, hvars smärta, hvitstammiga björkar lyste som silfver i det klara månskenet. Deras bladrika, hängande qvistar gungade för vinden och kysste sin egen underliga skugga på den blomsterrika marken.

För ett ögonblick tänkte hon icke på det förestående mötet, och glömmande den trånga, mörka jorden, drömde hon sig Guds sköna verld stor, ljus och full af frid. Ack! att hennes själ fått bryta sin tryckande boja och svinga sin längtande vinge bortom det stjernbesädda himlafältet. Hon önskade sig vara ett af de strålände ljusen deruppe, en af de ljusa, genomskinliga skyarne, som likt andar sväfvade förbi, en vind, ett blomsterdoft . . .

Så svärmade hon, den unga sjuttonåriga judinnan, som alltid funnit sig så ensam, ehuru hon sjelf icke gjort sig reda hvarför hon längtade. Hvad hade hon att sakna, då hon egde en öm och kärleksfull mor, hvars enda tanke hon var? Hon förebrådde sig bittert, men fann alltid samma

tomhet; ty känslan, den allsmågtiga känslan lät henne ana, att dett fanns en värld full af kärlek, glädje och njutningar. Det var dit hon trånade, föga anande, att hon kanske efter utkämpade smärtor och qval i den förrädiska lustgården, skulle önska sig tillbaka i sitt tysta barndomshem, der hon visst alltid varit ensam, men fri och obekant med alla brott och passioner.

Hastigt slog hon upp fönstret, liksom hon ej egde nog luft att andas, och vinden full af doftande vällukt smög sig in till henne, så kärt och innerligt, som en långtande brudgum till sin trånande brud

Långsamt och klangfullt slog det sekelgamla vägguret tolf och ljudet af hvarje slag isade hennes hjerta. Hon, som längtat efter denna timma, darrade nu, i det en namnlös oro fattade hennes bäfivande själ. Samma tankar, som kommit henne att misstro och ängslas, intogo för ett ögonblick åter hennes svärmiska sinne. Nej, nej! hon ville, hon skulle icke gå . . . men om — om det verkligen vore någon, som älskade henne och som hon kanske skulle göra olycklig, om hon ej uppfyllde dess bön? Hon skulle då bittert få förebrå och ångra sig, att för en barnslig räddsla hafva försmått en vän, en sådan vän, som hon så länge drömt sig. Nej, hvad helst än mände hända, skulle hon gå; hon kände sitt beslut fast och orubbligt, ehuru hon ändock ej kunde fullkomligt tysta sin ångestfulla aning.

Blek, men oändligt skön trädde hon ut på terrassen med det mörka håret fladdrande kring den snöhvita klädningen. Och det jungfruliga allvar, som tronade på hennes panna, var i detta ögonblick så rent och gudaboret, att det ensamt borde skydda henne för hvarje fara.

Med lätta men dröjande steg sväfvade hon fram den gräsbevuxna stigen, som ledde till forsen. Här stannade hon, darrande så häftigt, att hon måste stödja sig mot ett träd, för att hemta krafter och besinning.

En minut, en enda minut dröjde hon; derefter steg hon uppför berget och stod snart vid ingången till grottan. Skulle hon väl våga träda derin . . . hvem och hvad väntade henne?

Hon drog ett djupt andetag och såg med en skygg blick omkring sig. Hon hade så när gifvit till ett rop; men hejdande sig, tryckte hon handen hårdt mot sitt häftigt klappande hjerta.

Der stod, lutad öfver gallret, en lång men tillika smärt skepnad insvept i en mörk kappa, som i ett långt släp låg utefter bergshällen. Huvudet var bart och ansigtet var sänkt mot forsen, så att Hagar icke kunde se annat än det rika håret, som i guldskiiftande vågor flödade kring skuldrorna. Hon ville fly — men gestalten hade redan med majestätisk värdighet vändt sig till henne. Hon svigtade, en oförklarlig bäfvan flög genom hennes hjerta och tillintetgjord sjönk hon på knä, i det hon med darrande stämma utbrast:

«Gå, och förskona mig från allt ondt!»

Ett leende af obeskriflig art flög öfver fremlingens läppar, och låtande den fantastiska kappan glida ned från sina skuldror, lindade den hemlighetsfulle sina armar kring Hagars smärta lif och lyftade henne sakta upp.

Hagar, som slutit sina ögon, vågade nu obetydligt höja dem; men slöt dem åter hastigt, ty hon tyckte sig se något, som hon icke anat. Åter höjde hon ögats silkesbefransade lock och såg . . . ja, det var ingen inbillning: hon låg i en ung flickas famn.

Förvånad, förlägen och djupt rodnande drog Hagar sig tillbaka.

«Hvad heter ni och hvem är ni, som så vågat skämta med mig?» frågade hon, betraktande den ståtliga flickan framför sig.

«Mitt namn är Maria,» svarade denna, utsträckande sin hand, så mildt och kärleksfull, att Hagar ovilkorligt fattade den. »Jag är en vän till dig sänd af en annan, en bättre vän.»

«En annan?» upprepade Hagar, hvars drömde ideal ånyo framträdde för hennes fantasi. »Hvem är då han?»

«Blif först min vän, skall jag sedan namngifva honom,» svarade Maria med ett hemlighetsfullt leende.

«Skulle ni då vilja ega mig till vän och älska en judinna?»

«Jag älskar hvarje skapadt väsen.»

Och den kristna flickan böjde sig ned och tryckte en kyss på den unga judinnans panna.

«Så vill jag då älska dig, hvem helst du än är!» svarade Hagar och lindade sina armar kring den ännu okändas hals. «Jag är så ensam och behöfver en vän, en sådan vän, som du skall bli för mig.»

«Du skall icke längre känna dig ensam, då jag gifvit dig honom . . .,» afbröt Maria den lifliga, svärmande Hagar. «Han skall bli din första, din verkliga vän, som aldrig skall svika, icke ens om du sviker.»

«Men så säg mig då, hvem han är? Jag älskar honom redan,» tillade Hagar ljuft rodnande och gömde sitt hufvud mot hennes bröst.

«Jag skall lemna dig något,» hon drog ett etui ur sin barm, «som skall upplysa dig, hvem

han är, denne, som så länge följt och vakat öfver dig.»

Hagar såg med en till hälften nyfiken och glädjestrålände blick på den så allvarsamt talande.

«Och för att du i lugn och ro,» fortfor Maria, «skall få betrakta detta, lemnar jag dig det, med vilkor, att vi i morgon åter träffas.»

«Ja, ack ja!» utbrast Hagar. «Vänta mig i morgon bittida derinne i grottan . . . med all säkerhet skall jag komma.»

«Tag då detta! häruti finner du bilden af den, som älskar dig och som intet högre önskar, än att du måtte göra detsamma tillbaka.»

I Hagars själ stridde de mest olika tankar och känslor . . . hon visste icke hvad hon skulle tro. Men då den hemlighetsfulla Maria bjudit henne farväl och försvunnit utför berget, öppnade hon med darrande hand det lilla etuiet.

Ett rop af förvåning och bestörtning banade sig öfver hennes läppar. Ofrivilligt släppte hon det, som hon redan höll i sin hand . . . det krossades mot det hårda berget i tusende bitar.

Och det, som så krossades, var ett litet svart kors af glas, hvarpå var fästadt den korsfästes bild.

II.

Återblick.

På den höga blomsterställningen vid det öppna fönstret stod en ung tjugusande kvinna vattnande de doftande rosorna, de blommande myrtnarne och den mängd af späda plantor, hon sjelf dra-

git upp, och öfver hvilka hon derföre så mycket mera fröjdade sig. Omsom lyftade hon, behagfull och oändligt täck, på den för den insmygande morgonvinden fladdrande gardinen och såg med en otålig, längtansfull blick utåt den långa landsvägen; ömsom sände hon ett leende åtföljdt af den moderligaste kyss åt det vackra barnet inne i rummet, som jollrande lekte med den hvitaste lilla kattunge på den broderade mattan.

Hon talade till sina blommor:

»Du, min fagrade ros, och du, mitt lilla hjertblomster, äro de älskligaste i hela min blomstergård, och likväl blifven j nu sist vattnade. Men,» här tryckte hon sina läppar mot de fina bladen och hviskade, liksom hon fruktat väcka afund hos de andra lyssnande växterna, »just derföre att jag älskar eder mest, gömde jag er till sist. Tyst! . . .» hon satte hastigt ifrån sig den lilla vattenkannan och lyssnade med återhållen andedrägt. »Tyst! . . . det är Ruben, min egen Ruben, som så länge och obeskedligt varit borta. Ja, det är han!»

Kastande en flygtig blick i den höga väggspiegeln, för att sätta till rätta den i olag komna morgonmössan med sina skära band och sin koketta rosett under den lilla rundade hakan, ilade hon med bevingade steg ut på den lilla terrassen, der hon med rodnande kinder och strålande ögon omfamnades af sin make, en ung vacker man, i blomman af sin ålder.

Men huru skulle hon fatta detta: han drog sig hastigt ur hennes armar, icke ens mån out den varma kyss, som hennes friska läppar erbjödo honom?

»Ruben!» stammade hon förundrad och sorgset förebrående.

»Kom, min älskling,» svarade han och skyndade till åkdonet, som fört honom dit och som ännu stod vid trappan. »Jag har någon med mig — en ung man, som mina hästar skenat öfver och som nära nog blifvit krossad under hjulen af min vagn. Blif icke ängslig, Judith, jag tror att faran icke är så stor.»

Den unga qvinnan såg inåt vagnen, men kunde icke skönja fremlingens ansigte, ty han låg insvept i en stor kappa, som äfven betäckte hans hufvud.

Varsamt blef han nu inburen och nedbäddad under det en läkare hastigt tillkallades.

Icke förrän efter middagen lemnades de båda makarne allena; ty han hade måst tala vid tjevarne om den sjukes skötsel och sjelf ville han se att allt ordnades efter läkarens föreskrifter — och hon, den älskliga, ömhjertade Judith, kunde icke lemna den sjuke, som led för hennes makes oförvållade olycka. De hade nu tagit plats i den lilla hörnsoffan i det rymliga förmaket. Med armen om hennes lif, talade han:

»Jag hade nyss lemnat staden och var en half mil från hemmet, då mina hästar blefvo skrämnda och skenade med den hastigaste fart. Min kusk blef lyckligtvis ej skadad och jag höll mig fast i vagnsdynorna, då ett smärtans rop nådde mitt öra. Hästarne hade omkullkastat en man, som icke hunnit springa undan den hotande faran, och min vagn rullade öfver hans kropp. Det var obehagligt och jag kände mig orolig öfver den afdånade fremlingen, som lyftades upp vid min sida; ty man hade lyckligtvis hejdat de skenande hästarne och jag, som fann att det var lättare att få hjelp af den härvarande läkaren, yrkade, att den öfverkörde skulle följa mig.»

»Men om han skulle dö, Ruben?» frågade hon med en darrande tår i det mörka ögat.

»Så sorgligt skola vi ej tro; dessutom gaf doktorn mig hopp, och jag hoppas redan på hans återställande.»

»Men betänk, att han ännu är utan sans och ligger liksom han för länge se'n hade upphört att andas. Om han skulle få något men af detta: om han blef en krympling eller hvad värre är — svagsint? Jag vet en sådan följd af en dylik händelse.»

»Din fantasi vet att skrämma mig. Se så, Judith, se icke så orolig ut, det plågar mig så att jag sjelf börjar frukta för honom.»

»Du har rätt: jag är ändock bra barnslig,» hon slog sin arm om hans hals och smög sig närmare intill honom, »som vill göra saken olyckligare än den är. Vet du, jag tror och hoppas på vår skicklige läkare.»

Men den stackars Judith hvarken trodde eller hoppades: hon anade det olyckligaste. Men då hon såg den älskade makens fruktan uppväckas genom hennes ängslan, försökte hon dölja sin oro och säga att hon trodde på en lycklig utgång.

»Jag vill ock tro detsamma,» svarade han och strök det mjuka håret ur hennes panna, hvarpå han tryckte en sakta och kärleksfull kyss.

Som de nu sutto, han, den starke, kraftfulle mannen och hon den svaga, älskliga qvinnan, blomsterlikt slutande sig intill hans sida, belysta af den nedsjunkande solens strålar, liknade de den skönaste förkroppsligade idé, som någonsin framsprungit ur skaldens rika inbillning. Och likväl voro de medlemmar af ett hatadt förföljdt, och föraktadt folk, som, egande intet fosterland på jorden, blifvit dömdt att söka sitt bröd hos

hatande fremlingar. Visst hade den allsmåktiga Tiden kastat ett annat ljus öfver tingen och människohjertat; men ännu var det icke glömdt och än i sekler skall tanken delas om den korsfäste Messias, och den oförsonliga kristenheten fortfarande kräfver hämd öfver sin uppståndne, evigt lefvande Gud, tills förnuftets upplysande dag genomträngt den förvillande menniskoanden. Dessa unga, lyckliga makar hörde till denna judiska stam, hvars telningar sjelfva till en del börjat afskudda sitt tryckande ok.

Då aftonen kom med sitt halfdunkel, sin tystnad och sitt inbjudande till ro och hvila, gick Judith in till den sjuke. Med ljudlösa steg närmade hon sig bädden, och sjunkande på knä bredvid den, bad hon en brinnande bön till Israëls Gud, att Han måtte skänka lif och krafter åter. Hon bad, såsom kanske ännu ingen kristen bedit, och bönen måste blifvit hörd, ty en suck, en djup, lång suck arbetade sig ur den sjukens bröst och vändande långsamt hufvudet, höjde han för första gången sin blick mot henne.

»Drömmer jag, eller hvilken är du?» frågade han med darrande stämma.

Hon höjde endast sin hand till tecken att han icke fick tala.

»Ja, jag skall vara tyst, så tyst som natten, blott du icke lemna mig. Lägg handen på min panna: det brinner derinom som eld.»

Judith strök undan det ljusa, lockiga håret och lade den lilla, mjuka handen på hans feberheta panna. Några minuter betraktade hon honom; derefter ämnade hon aflägsna sig lika tyst som hon kommit.

»Du vill gå och lemna mig ensam? Säg

mig då först hvar jag befinner mig och om en jordisk qvinna kan finnas så englalik som du?»

Rösten, hvarmed han sade detta, var så ödmjukt bedjande, att Judith icke kunde motstå den.

»I morgon skall jag svara er,» sade hon.

»I morgon?» upprepade han och utsträckte handen.

Judith fattade den och tryckande den sakta lade hon den ned på det mjuka fäcket.

»Inga frågor mer ... var tyst och sof, om ni vill bli frisk.»

»Frisk ... Är jag då sjuk?»

»Ja, mycket,» svarade hon tjusad af hans melodiska stämma.

Han tog hennes hand, förde den till sina läppar och hviskade med halfslutna ögon:

»Om hon vore sådan!»

Judith tänkte, att han yrade. Med en suck dröjde hennes blick på honom, som förekom henne så schön med det bleka ansigtet med sina lidande drag, sina guldskiftande lockar på det snöhvita örongottet.

Han slumrade och hon gick med beklämdt hjerta och tungt sinne derifrån. Om han skulle dö? Denna tanke förekom henne förfärlig.

»Må vara,» suckade hon, »att Ruben är fullkomligt oskyldig till denna olycka; men det ligger för mig något så hemskt i tanken att veta det min make skulle så grymt, så orättvist träffas af ödet eller slumpen. Man skall kanske skratta åt min sorg och gifva den namn af barnslighet; jag vet det, men jag kan icke med all min viljas kraft beherrska min känsla. Och om han derinne skulle ega en älskad mor, hvars enda hopp och glädje han vore — om han eger en brud, en väntande brud, som i honom såg

sin himmel och högsta fröjd? O, det vore förskräckligt! Mätte han snart bli återställd . . . jag kan icke uthärda denna smärtande oro!»

Efter en veckas pinsam fruktan och oviss-
het, förklarades den sjuke så pass återställd, att
man kunde hoppas det bästa för hans lif. Så
förflöt ännu några veckor och under denna tid
lärde han sig känna den älskliga familj, som så
kärleksfullt omhuldade honom. Han hade berät-
tat, att han var prest och att han för åtskilliga
affärer angående ett arf efter en aflägsen släg-
ting för närvarande erhållit tjänstledighet.

En morgon, då Judith som vanligt vattnade
sina blommor och Ruben begifvit sig helt bittida
till staden för sina affärer, inträdde helt sakta
den unge presten och ställde sig obemärkt bakom
den unga judinnan.

»Det blir allt bra tomt och ensamt, då han
kommer att öfvergifva oss,» talade hon, alltjemt
skötande sina älsklingar. »Ruben tyckte så äf-
ven, och sådana aftnar, som vi upplefvat tillsam-
mans, komma säkert aldrig åter.» — En suck stal
sig öfver hennes läppar. — »Ja, vi skola allt
sakna honom, den vackre, kristne presten.»

»Men om han skulle återkomma, eller om
han ännu en tid skulle stanna?»

Hon spratt till, och rodnande som rosen bred-
vid henne vände hon sig hastigt mot honom.

»Förlåt mig, min fru, att jag vågade lyssna.»

Hon hoppade ned från blomsterställningen,
räckte honom sin hand och sade, alltjemt med
densamma purpurn på kinden:

»Det var icke beskedligt, och jag hade icke
väntat mig sådant af er.»

Prenumerationspris: 1 R:dr pr 13 häften.

Subskriptionspris: 12 öre pr häfte.

Roman.
Saml.

SVENSK
LITTERATUR-TIDNING.

N:o 2.

MARIEFRED,
tryckt hos F. A. Öhman,
1867.

Svensk Litteratur-Tidning,

som utkommer en gång i veckan, finnes att tillgå i hvarje bokhandel.

Prenumerationspriset är 1 Rdr Rmt för 3:ne månader (13 häften); subskribenter betala 12 öre för hvarje häfte och anses subskribtion bindande för ett kvartal.

Innehållet af **Svensk Litteraturtidning** blifver Romaner och Noveller af Sveriges mest och bäst kända författare och författarinnor jemte urval af utlandets ädlare litteratur, hvilkas öfversättning till Svenska språket ombesörjes af fröken **Thora Hammarsköld**.

Mariefred i September 1867.

F. A. Öhman,
förläggare för Svensk Litteratur-Tidning.

«Tillgif mig detta och låt mig icke hindra er i er älskvärda sysselsättning. Jag kan ju få vara er behjelpig?»

«Gerna! Ni fyller vatten på kannan ur krukkan derborta. — Så der ja — nu skall det gå dubbelt fort.»

Och täck såsom alltid steg hon åter upp på blomsterställningen.

«Ni skulle då sakna mig, sade ni?»

«Ja, det skola vi. Men vi vilja derföre icke att ni skall försumma edra affärer för att ännu en tid stanna hos oss, ehuru, jag erkänner det gerna, det skulle vara bra angenämt att ännu få behålla er några veckor på det här tysta Skogstorp. Ni skall veta,» här lade hon med det mest omedvetna koketteri det vackra hufvudet på sned, «att jag är ingen vän af ensamheten.»

«Men hvarföre icke söka förströelse? Här kunde ju ställas till månget nöje, och edra vänner . . .»

«Mina vänner,» afbröt hon och höjde på axlarna; «jag har just inga sådana, och dessutom älskar Ruben icke fremmande ansigten. Vi hafva nog af dessa tillställningar i staden. Här vill han njuta i ensamheten med mig.»

«Och ni är lycklig?» frågade han, sökande fånga en blick ur de mörka ögonen.

«Lycklig?» Hon såg på honom. »Hvarföre skulle icke jag vara det: mitt barn och min make äro ju allt för mig? Ack, ni vet icke hur innerligt jag håller af dem! Har ni aldrig älskat?» tillade hon hastigt och såg med ett barns oskuld honom in i ögonen.

«Nej och ja.»

«Ni är icke säker på er sjelf?»

«Jag vågar icke,» hviskade han halfhögt, «det blefve min olycka.»

«Ah, ni är kär, men har ännu icke lyckats vinna föremålet. Nå ja, mitt råd är då detta: försök och ni skall lyckas.»

«Får jag tro derpå? Min fru, jag skall minnas edra ord.»

«Deri gör ni klokt. Så der ja, nu ha vi slutat vårt vattnande. Tack för er hjälp och — adjö.»

«Nej, min fru, nu är ni icke densamma goda engel, som jag så länge sett uppföra sin dyra tid vid min sjukbädd,» hejdade han och kvarhöll hennes hand i sin. «Kan ni så lemna mig?»

Han såg på henne, och det vexlande uttrycket i blicken jagade upp blodet i hennes ansigte. Hon visste icke själf hvarföre hon rodnade, hvarföre hon kände sig beklämd och orolig.

«Jag måste ut en stund med lilla Hagar,» stammade hon. «Morgonen är så vacker, himlen så klar och luften så frisk, att det gör mig ondt, om barnet skall dväljas inne i rummen.»

«Jag tänkte,» svarade han och släppte den lilla handen, «att ni ville erbjuda mig att vara följaktig på er promenad.»

Hon såg upp: der stod han ju med de samma djupa, svärmiska ögonen och med det allvarliga men ändock så oförklarliga leende på sina läppar, som hon alltid så mycket beundrat.

«Ja,» svarade hon, «om det för er är ett nöje, så oändligt gerna. Ert sällskap är mig alltid lika kärt.»

Mot middagen kom Ruben, och alltid skämtande och glad föreslog han en liten segelfärd utåt Mälaren.

De begåfvo sig af, gladt sjungande och pra-

tande. Judiths amma, den trogna Sara, som nu var lilla Hagars sköterska, följde efter med den lilla flickan på sin arm. Och nu gungade allesammans, förnöjda och lyckliga, öfver de blå böljorna i den lilla båten med de snöhvita seglen svällande för vinden.

Man landade vid en liten holme, der man i det mjuka gräset uppdukade åtskilliga förfriskningar. Det blef en glad stund, en stund, som man också visste att njuta. Champagnen fradgade, vinet perlade under de lystna människors skämt och fröjdfulla skratt. Och Judiths glödande läppar försmådde icke heller drufvans saft. Med en graties behag höjde hon det slipade glasets och uppmanade dem att dricka en skål för hennes lycka.

Slutligen tog Ruben en schal, insvepte sig i den och lade sig att slumra med en blomsterbeströdd tufva till hufvudgård. Sara hade gått att söka bär med den lilla Hagar. Judith var således ensam med den unge presten. Han hade tagit plats bredvid henne på den gröna gräsmattan under den höga lindens skyddande krona.

«Då jag nu reser,» sade han, «får jag medtaga den vissheten, att ni icke glömmet mig?»

«Min man och jag skola ständigt påminna oss er,» svarade hon som vanligt.

«Er man? Jag talar ju endast om er.»

«Men då ni talar om mig, måste ni äfven tala om honom: vi två äro ju ett.»

«Visserligen; men jag skulle önska att ni...»

Han lekte med samma blomma, som hon ryckt upp ur marken bredvid sig.

«Att jag?» fortsatte Judith, icke anande hvad som komma skulle.

«Att ni ensam,» han fattade häftigt hennes

hand, «skall minnas mig. Judith... o, låt mig blott för en enda gång kalla er så!» han talade kort och med flammande ögon. «Låt mig få vara mer än en vän!»

«En orm! en orm stinger honom!» ropade Judith och störtade upp blek och vacklande till sin make, som icke anande något ondt lugnt och tryggt hade insomnat.

Det var en af dessa små espingar, som smugit sig fram till den sofvande; men just som han höjde sig mot den skäggiga kinden, hade Judith upptäckt faran och lyckligtvis förekommit den.

Ruben vaknade, och förskräckt öfver sin unga makas förstörda utseende rusade han upp. Utan ett ord kastade hon sig högt gråtande i hans famn.

Deras gäst berättade nu händelsen med ormen, huru denne skrämt henne.

«Albin,» sade Ruben åt sin vän, «för ned Judith till båten, vi skola fara hem.»

«Nej!» utbrast hon och slog sina armar kring hans lif, «nej, låt mig vara hos dig, Ruben! Gå icke, för himlens skull lemna mig ej ensam!»

«Fruktar du att någon orm skall stinga mig, fast jag är vaken? Åh nej, min älskling, de våga icke anfalla mig annat än då jag är försvarslös.»

«Ruben!»

«Ack, du lilla toka, som ännu icke hunnit blifva förståndig,» afbröt han och smekte henne såsom en far skulle smekt sin mest oförståndiga, men högst älskade dotter.

«Ruben!»

«Se så, mitt ljufvaste blomster,» sade han och förseglade hennes läppar med en innerlig kyss.

Albin hade begifvit sig ned till stranden, inväntande sitt värdfolk. De kommo. Men likaså glad och högljudd som färden varit dit, likaså sorgsen och tyst blef den nu hem. Förgäfves sökte Albin skämta; det var som om en ond ande fått makt med dem alla.

Morgondagen lemnade Ruben som vanligt sin unga maka. Blek och tyst sväfvade hon i rummen, emellanåt stannande för att krossa den framträngande tåren. Hon hade icke sett Albin sedan gårdagen. Han var sjuk; men hon vågade sig icke in till honom. Sig sjelf omedvetet stod hon utanför hans dörr för att lyssna: det var tyst derinne. Hon sjönk på knä och bad . . . bönen var hennes hjertas hemlighet.

Dörren gled upp och Albin, lika blek som hon, stod framför henne.

«Min fru, er plats är icke vid min dörr: den är vid er makes sida.»

Icke förödmjukad, men stolt reste hon sig upp och såg på honom med en blick, svår att tyda, ty deri skiftade hat och försoning, bön och hotelse.

«Att ni funnit mig på knä just här, är icke för er utan för min skull. Jag bad Gud beskydda mig för alla kristna.»

«Säkert den första lögn, som besudlat edra läppar,» afbröt han, och fattande hennes hand drog han henne närmare sig. «Säg att ni bad för mig!»

Hon dolde ansigtet i sina händer: hon darrade för sig sjelf . . . darrade vid det hennes hjerta nu förtäljde.

«Hur vet ni då,» stammade hon, fattad af en svindlande yrsel, «hvad jag sjelf ännu icke vet?»

«Hur jag vet,» upprepade han och förde armen kring hennes lif. Och böjande sig ned till henne, tillade han hviskande: «Den kärlek, som tillhört eder make, är nu uteslutande min.»

«Nej, nej!» hon stötte honom ifrån sig. «Israëls Gud bevare mig för dig!»

I nästa ögonblick var hon ur rummet.

Hon låg på knä vid sitt slumrande barns vägga. Med pannan tryckt mot de små hufvudkuddarne, yttrade hon med bruten stämma:

«Ruben, dyre, aldrig nog värderade make, endast dig vill jag älska, och likväl rymmer mitt hjerta en annans bild... bilden af honom, som jag borde förakta. Och jag, som hoppades att få begrafva denna syndiga känsla i min själs innersta djup, att ingen måtte upptäcka den... och nu vet han mitt lifs hemlighet! O, att jag aldrig finge återse honom... jag skulle icke kunna möta hans blick, just denna brännande blick, som förblekt min kärlek till Ruben.»

I detsamma darrade en sång derinifrån. Det var ord, som kommo hennes hjerta att bäfva, som kom henne att lyssna till det klagande afskedet; ty en afskedssång var det. Tonerna blefvo henne slutligen alltför öfvermäktiga, så att hon, tjusad, omedvetet stod upp och sväfvade ut genom dörren och in i rummet, der Albin satt vid pianot. Hon stannade... han stod upp.

«Jag hade icke hoppats att få återse er, och därför sjöng jag mitt afsked.»

«Ni reser då?» frågade hon förvirrad.

«Ja, jag reser, olycklig, förkrossad, men med er bild i mitt hjerta. Judith!...»

«Icke så, Albin,» bad hon med tårar; «hvarföre tala så till en gift qvinna, en gift judisk qvinna.»

«Jag är då intet för er?»

«Nej, icke annat än en vän,» svarade hon med all sin qvinliga värdighet och i medvetande att aldrig hafva uppmuntrat en brottslig böjelse. «Jag hade trott bättre om er, eller äro de kristna presterne sådana?»

«Judith, sköna, frestande Judith!» utbrast han med sin länge nog hämmade passion, och fattande hennes båda händer, sjönk han på knä vid hennes fötter, «eger du då ingen blick, intet leende, intet vänligt ord för mig? Vet, att jag törstar efter din kärlek, såsom vandraren i öknen efter vattendroppen, såsom den trötte själen efter sin förlossning, såsom den förlätne till sin Gud, såsom barnet till sin moder! Kan du då icke fatta min gränslösa kärlek, du, det skönas och det godas förkroppsligade tanke? Jag kan icke lemna dig... men så säg ett ord, blott ett enda ord, om jag skall veta att du ännu eger lif, om ditt hjerta eger svar på min bön! Du älskar mig icke? Nå väl, förakta, hata mig — men afvisa mig ej. Du vill att jag skall upphöra att älska dig? Judith, ryck då tanken ur min hjerna, slit då hjertat ur mitt bröst och släck min själs förtärande glöd, då skall kanske min känsla dö!»

Blek, som hade dödsengeln kysst bort de blomstrande rosorna, svigtade den arma judinnan i denna pröfningens stund. Men hemtande all sin tankes kraft och sin själs beslutsamhet, svarade hon:

«Vid din tro på din korsfäste Gud, besvär jag dig: upphör att fresta en stackars svag qvinna.»

«Och det är allt hvad du har att säga mig?»

«Ja allt!»

Då stod han upp och kramade de små händerna obarmhertigt hårdt, sade han med skälfvande, färglösa läppar:

«Farväl... farväl, Judith!»

Han störtade mot dörren — men stannade på dess tröskel med en blick, som sade henne, att icke ens afgrundens marter skulle förmå honom att glömma henne. Deras ögon möttes: Judith fattade i detta ögonblick djupet af sin känsla till denne man. Hon svindlade och ville kalla honom tillbaka; men make och barn sväfvade i detsamma förbi hennes själs syn och hon blef räddad — obesegrad.

Tryckande handen hårdt mot det stormande hjertat, böjde hon ned sitt hufvud och hviskade:

«Gå... gå!»

Och då hon åter såg upp, var han — borta.

Förgäfves sökte Judith att glömma den unge presten, hvars bild ständigt föresväfvade henne. Hon ville förakta, afsky denne man, som så missbrukat hennes makes förtroende och sin egen vänskap. Men med en namnlös ångest upptäckte hon, att hon hvarken kunde afsky eller förakta honom, som redan blifvit hennes dagars tanke och natters dröm. O, det var förfärligt för denna unga qvinna, som ville, men icke kunde öfvervinna sitt eget hjertas känslor!

En månad hade flytt, en månad af utkämpade qual och strider. Fåfängt sökte hon att försona sitt ofrivilliga brott genom en flerdubblad ömhet mot sin alltid älskade make. Fåfängt — orden blefvo få och kalla och förgäfves sökte hon återgifva de bleknade läpparne sitt fordna leende.

Hur gerna hade icke Ruben velat veta orsaken till denna hennes förändring. Och mot sin vilja började han vantrivas på det förr så kära Skogstorp. Det var liksom en mörk gåta hvilade öfver hemmet; men med hvares lösning han trodde sig återfå sin fordna frid och lycka.

En morgon, innan han ännu farit till staden, fann han Judith redan på förstugtrappan matande sina dufvor, som kuttrande plockade upp de rullande ärterna.

Sakta lade han armen kring hennes lif, och böjande sig ned sökte han en kyss på hennes läppar. Hon spratt till och stötte honom ifrån sig med ett uttryck af fasa.

«Judith!» utbrast han, troende att hon icke var vid sina sinnen.

«Var det du!» svarade hon och drog en suck af lättnad.

«Om det var jag?» upprepade han. «Hvem skulle det eljest vara?»

Och för första gången for svartsjukans pil in i hans hjerta.

En mörk purpursky jagade öfver hennes kinder och med en blick full af oro och förvirring sänkte hon ögat mot marken.

«Judith!» han slöt hennes hand hårdt i sin. «Judith, jag förstår nu hvad som länge varit för mig en hemlighet! Du skälver... du bleknar... är icke allt detta ett vittnesbörd om att du icke längre är min samma oskyldiga maka? O, detta var för mycket för den, som så älskat och älskar dig! Judith... farväl!»

Han var borta och hon sjönk förkrossad, tillintetgjord ned på den lilla trappan med händerna tryckta mot det stormande bröstet.

Natten stod färdig att släcka dagens ljus,

då Rubens vagn åter rullade uppför den lilla alléen till Skogstorp. Han hade, drivven af ånger och oro, skyndat sig från staden för att knäböjande bedja Judith om förlåtelse, som han trodde sig genom sina misstankar så djupt hafva sårat.

«Skulle hon, den dygdigaste bland makar, redan efter tvenne års lyckligt äktenskap kunnat glömma den, som hon inför Gud lofvat sin tro? Nej, Ruben, nej! ditt förnuft var borta, då du kunde tvifla på henne — henne, som du skulle vilja ofra ditt lif och din välfärd!»

Så tänkte han och skyndade sig in i hennes kammare. Hon var icke der. Säkert hade hon gått till sjön... hon brukade så göra dessa September-aftnar.

Ja, der satt hon i den lilla båten med hennes namn. Hufvudet hvilade i handen, hvaröfver det mörka upplösta håret fladdrade.

Han stannade för att betrakta henne, som förekom honom i detta ögonblick så oändligt skön. Hjertat stormade i hans bröst: han kände sig stolt öfver att ega denna ojemnförliga skatt, att den var uteslutande hans.

Hon talade — kanske om honom? Han lyssnade till de ljud, som bäfvande flögo från hennes läppers rosengård:

«Albin! du hvars bild ständigt upptager hela min själ och hvars minne stundligen uppfyller mig med längtan att återse dig, som kommit mig att glömma min make och mina pligter, dig älskar jag så, att intet återstår mig annat än döden; ty endast denna kan återgifva mig det lugn, jag för alltid förlorat!»

Ett genomträngande skri afbröt henne — det var ett rop ur ett förtviflat människohjerta,

ett rop, hvaruti en hel verd af tillintetgjorda förhoppningar och förkrossad kärlek andades sin sista suck. Snabba, flyende steg kom Judith att störta upp. Men i detsamma hade en mörk gestalt glidit ned bredvid henne och kraftiga årtag sköt båten pilsnabbt ur vassen och ut på den spegelklara vägen.

Plötsligt upphörde årornas plaskande och mannen, som förde dem, närmade sig henne och lade sin arm kring hennes lif. Den bredskärmade hatten var borta, och der stod han med det blonda håret kring den höga, bleka pannan, lätt igenkänlig för henne, då alla hans drag voro inristade i hennes klappande hjerta.

«Albin!» hviskade hon omedvetet och dolde hufvudet vid hans bröst.

«Judith!» svarade han med djup, darrande stämma, «du skall icke förgäfvess sucka och längta efter döden, din befriare. Vi skola båda — dö tillsammans, min älskade!»

«Albin . . . nej, jag vill tillbaka! till min make . . . mitt barn!»

«Din make,» ett leende gled öfver hans läppar, «skall icke mottaga dig: han vet allt.»

«Det var då han, som flydde?» frågade Judith ångestfullt.

«Ja, sedan han lyssnat till hvarje ord af din bekännelse. Och du vill äfven nu vända åter?»

Han böjde sig ned . . . hon undvek frestarens kyss.

«Du förnekar då din kärlek?»

«Ja!» svarade hon och ryckte sig ur hans armar. «Jag har syndat i tanken, till gerning skall det dock aldrig komma! O, fly, fly mig!»

Och lik en bruten blomma dignade hon ned på botten af båten.

«Var mindre skön,» hviskade han berusad,
«och jag skall fly!»

Men der låg hon öm, tjusfull och oändligt skön med det svarta, dunkelglänsande håret i darrande lockar på den snöhvita klädningen, hvars mjuka tyg slöt sig i lätta veck kring hennes fina gestalt. De sammanknäppta händerna voro till hälften upplyftade och de mörka ögonen voro fästade på honom. Han såg i henne en farligare Venus än den i marmorn: det var den Medicceiska Venus i kött och blod, med anda och själ!

Med ett uttryck af hopplös förtviflan räckte han henne handen och sade:

«Frukta intet: min kärlek skyddar dig! Och om du kan, så öfvergif mig... men, Judith, fåfängt skall du sedan kalla mig tillbaka: jag går dit, der icke dina rop kunna hinna mig. Dock, hör mig först: jag har lidit, lidit ofattligt och mina qual skola kanske fortsättas bortom grafven, om icke du vill skänka mig en tröst för det eviga lifvet. Judith, hela min salighet ligger på dina läppar... Så der... haf tack, min älskade, jag visste att ditt hjerta egde medlidande... I denna kyss, den första och sista, har jag fått min belöning! Och nu farväl! Blif för din make hvad du varit och glöm mig som en dröm. Se icke så på mig, min kamp blir då mera bitter. — O, det är svårt att dö, se'n jag känt värmen af dina läppar! Judith... farväl!»

Och innan hon hann hindra det, försvann han i djupet.

Båten fördes allt längre bort af den hastigt oroliga vinden.

Det var en förfärlig stund! Det svindlade

för den unga qvinnans ögon och en dödslik kyla genomilade henne.

«Ja, må jag följa honom... hvarföre längre strida mot den allsmäktiga känslan i mitt bröst? Må Israëls Gud förlåta, att det var för en kristen jag dog!»

Och... se der fladdrade ännu en flik af den hvita klädningen. Några sakta bortrullande vågor, och... allt blef lugnt igen. Stjernorna, som tysta brunno derofvan, smögo sig bort bakom det seglande molnet... vinden drog en klagande suck, flygtade hvilande in i skogarnes djup och månans silfverskiftande dimma svepte sitt bländande dok öfver land och vatten.

Men hvad var det, som närmade sig stranden derborta? Det var Albin, som med Judith tryckt till sitt bröst räddat sig och sin lycka. Han visste att, om han skulle söka döden, skulle hon följa honom. Simmande hade han hållit sig uppe, tills han fick mottaga henne i sina armar. Och nu var han säker om den skatt, hvaröfver han så länge rufvat.

Judith hade stridt förgäfvets: hon egde icke längre magt att motstå honom: hon var besegrad!

Han reste med henne. Och i djupet af en skog, hvarest han egde den täckaste lilla boning, lefde hon med sitt barn, den lilla Hagar, från hvilken hon icke kunde skiljas och efter hvilken hon skrivit till den troгна, pålitliga Sara, som väl ogillade och sörjde sin unga matmoders djupa förvillelse, men som aldrig kunde förebrå utan följde henne lika uppoffrande, som en trogen hund sin herre.

Det var en vinterqväll, då Judith förgäfvets väntat Albin. Han brukade lemna henne och icke återvända förrän efter flera dagar. Han

var kyrkoherde i den närbelägna kyrkan och måste sköta sin tjänst. Huru gerna hade hon icke velat gå in i de kristnas tempel för att se och höra honom, för hvars skull hon offrat och lidit så mycket. Men han hade förbjudit henne att lemna sin bostad, med löfte, att då våren kom, skulle hon bli hans brud och vigas derinne under klockornas ljud.

Det hade gått derhän, att hon i sin lidelse för denne man öfvergifvit sina fäders tro; hela världen skulle i henne se Albins maka. Hon längtade till våren... längtade att bli kristen — då fanns det ju intet hinder för deras förening. Sin fordne make hade hon nu glömt... men understundom, vid åsynen af hans och hennes barn, väcktes minnet, och då...

Judith stod vid fönstret med pannan lutad mot fönsterposten. Det var så mörkt derute; ingen vänlig måne skulle lysa den efterlägtade på vägen till henne och ingen klar stjärna skulle bevittna hennes glädje, då hon, trots kölden och blåsten skyndade honom till mötes. Plötsligt hördes steg derutanför och — icke hans, utan en fremmandes röst nådde hennes lyssnande öra.

I nästa ögonblick slogs dörren upp och en för henne okänd kvinna stod på tröskeln, ledande ett barn vid hvardera handen. Hon hade kastat af sig öfverplaggen och hufvudet var bart, så att Judith kunde se det bleka och förtviflade ansigtet, hvaröfver lampan, som Sara höll i sin hand öfver henne, kastade sitt flämtande sken.

«Och det är då ni, arma barn,» sade hon, «som så grymt blifvit bedragen. Fly, innan ni ännu fattat er olycka och förnedring! Olyckliga, beklagansvärda varelse, som han så länge förstått att dölja inför världen! Men jag anade att

detta hus gömde ett brott, som dock icke längre får fortfara. Men att jag skulle finna en så ung och skön varelse, fänkte jag mig aldrig. Hvem helst ni än är, så lyssna till min röst: fly ögonblickligen härifrån!»

«Om hvilken talar ni, ädla fru?» frågade Judith, som började tro att hon hade en svagsint framför sig.

«Om hvem skulle jag tala, om icke om er och om honom... Albin, vet jag.» Hon hade fattat Judiths båda händer och tillade:

«Han har bedragit er!»

«Bedragit mig!» upprepade Judith och ryckte sin hand ur hennes. «Nej, ni är en lögnerska, sjelf en bedragerska! Vet, att han älskar mig och att jag i vår är hans brud... hans lyckliga brud!» tillade hon, fröjdande sig i denna stund.

«Hans brud... det kan ni aldrig bli!»

Det syntes att hvarje ord kostade fremlingen en bitter och outhärdlig smärta.

«Aldrig!» utbrast Judith och närmade sig med brinnande ögon och flämtande bröst. «Aldrig, sade ni?»

«Han är redan — gift!»

Judith stod kall och liflös: det var liksom blicken slocknat och hjertat upphört att slå. De blåbleka läpparne voro till hälften öppna och armarne hängde slappt utefter hennes sidor.

«Min Gud, min Gud!» utbrast hon slutligen och pressade handen vansinnigt mot pannan.

Åter inträdde en tystnad, hvarunder tvenne menniskor kämpade med sitt hjertas känslor.

«Det är då förbi! Hvem är då hans maka?» frågade Judith, ryckande sig ur det förvirrade mörker, som släckt allt hopp i hennes förtviflade själ.

«Det är jag, som är nog olycklig att vara det, som äfven skall förlåta honom detta.»

Judith sjönk på knä för henne, som hon omedvetet gjort så mycket ondt och som hon aldrig kunde återgälda allt det lidande denna olyckliga måste utkämpat.

«Förlåt!» snyftade Judith med ansigtet doldt i vecken af hennes klädning. «Men jag visste icke, kunde icke ana att han egde en maka och — kanske dessa barn?...»

«Maria, Georg! kommen och bedjen Gud för denna olyckliga qvinna.»

Judith släpade sig fram till barnen, lade väl-signande sin hand på gossens lockiga hjessa och tryckte sina läppar på den lilla flickans panna, i det hon hviskade:

«Mätte de ej minnas denna stund!»

Hon stod upp, räckte modren och barnen händerna och sade:

«I förlåten mig, såsom ni förlåtit honom?»

«För din kärleks skull, varder dig allt förlåtit!» svarade Albins maka och slöt den olyckliga i sin famn.

«Jag har blifvit straffad! Hvi skulle jag, en judinna, älska en kristen... en kristen prest? Endast denna tanke är ett brott, och mina fäders Gud har straffat mig. Men den som kan göra Jehova, den allsmäktige Jehova, himlens och jordens skapare, till en människa, för honom måste det icke heller vara svårt att bedraga maka och barn, att bedraga en judinna, den han som kristen i sitt hjerta måste hata och på hvilken han kastar blodsskulden för sin mördade Kristus!»

«Sluta, för min, för dessa barns skull!»

Judith såg på Albins maka, räckte henne handen och sade med en förtviflad undergifvenhet:
«Glöm äfven detta, glöm den föraktade judinnan!»

Ensam, öfvergifven af det högsta han på jorden älskat, hade Ruben framlevvat denna tid. Hvad han derunder lidit var en hemlighet mellan honom och Gud.

Det var en lugn och stilla afton. Månen blickade in genom det höga fönstret och kastade sitt bleka skimmer öfver den sörjande maken, som satt i hörnet af den lilla soffan och med ett obeskrifligt lugn hvilade den bleka aftärda kinden mot den mjuka sammetsdynan. Här hade han hela dagen varit ensam med sig sjelf och sin smärta.

Fäfängt sökte han jaga bort minnet af henne, som han aldrig kunde upphöra att älska, men som han trodde sig hata och förakta; och ehuru han visste henne vara brottslig, framstod hon dock alltid i hans själ som densamma sköna, dygdiga och trofasta makan. Han tyckte sig se hennes blomstrande väsen, höra hennes barnsliga skratt och känna den ljuftva andedräkten smeka sin kind.

Så satt han och drömde äfven nu, då dörrgardinen plötsligen upplyftades och månens darande ljus föll på — Judiths bleka ansigte. Han sprang upp.

«Judith!» ropade han, troende det vara en andesyn.

«Ruben!» svarade hon och sväfvade ljudlöst öfver golfvet till honom, der hon sjönk på knä vid hans fötter. «Förlåt din olyckliga maka!»

«Min maka,» upprepade han. «Hon är död, så förtäljer åtminstone mitt hjerta.»

«Men jag är ju din Judith?»

«Du?» Han böjde sig ned och lyftade henne upp. Fattande hennes hufvud mellan sina händer, såg han henne länge, mycket länge in i de mörka, förgråtna ögonen. «Nej, icke är du densamma Judith, som jag engång kände mig så stolt öfver att ega. Hennes blick var glädjens, icke ångrens, hennes kind blomstrade af oskuld, var icke blekt af trolösa tårar, och hennes läppar bad om kärleks lön, icke om förlåtelse; ty hon egde ett rent, obefläckadt och skuldfritt samvete. Det fanns endast en sådan Judith, och det var min... men hon är nu död!»

«Nej, hon lefver!» utropade Judith, och i en ström af tårar slog hon ångerfullt sina armar kring den älskante maken.

«Icke kan hon åter uppväckas,» upprepade han och sköt henne bort. «Qvinna, jag kämnes icke vid dig, vill icke ens veta hvem du är och hvar du kommer ifrån.»

«Ruben, se endast ett ögonblick på mig och du skall igenkänna din fordna maka, som åter skall bli allt för dig!» bad hon med ångstens perlor på sin panna och förtviflans tårar i sina ögon.

«Tyst! du oroar min själs minne, väcker den, som slumrar i mitt hjertas graf. Om din välfärd är dig kär, så lemna mig.»

«Är det ditt sista, oåterkalleliga ord?» frågade hon, vridande de späda händerna.

«Det sista, oåterkalleliga!» blef hans lugna och sansade svar.

«Jag ber... ber i ditt barns namn: förlåt mig!»

Men han stod stum och såg på henne med ett uttryck, hvarmed himlen skulle skådat en fallen engel.

Då sprang hon till gardinen och ryckte fram bakom den sitt gråtande barn, den lilla Hagar, som igenkännande sin far ilade honom till mötes.

«Och du är ännu lika oförsonlig?» frågade Judith, i det ett sken, likt norrskenets flamma på den mörka natthimlen, strålade blixlikt i det dunkelsvarta ögat: det var hoppet, som sade henne att faderskärleken icke kunde förneka sig, att den ensamt vore den rätta medlaren mellan dem.

Han krossade oförmärkt den framträngande tåren, men svarade:

«Gå, jag kännes icke vid er!»

«Himlens straff drabbe mig icke hårdare än ditt! Mätte det icke falla på dig tillbaka!» Hon fattade barnet vid handen. «Ja, du skall få se din Judith död vid din dörr af hunger och köld!»

«Det var således nöden, som dref dig till mig?»

«Nej det var min kärlek och mitt barns nöd.»

«Judith,» han tog henne vid handen och ledde henne fram i rummet, »du skall icke dö. Lef för ditt barn och res med det till mitt Hellefors, som hädanefter är ensamt ditt. Det är för mig ett kärt ställe, rikt på minnen: der lefde jag ett lif af sällhet och der skänkte min älskade maka mig en dotter. I denna dotters namn skall du besitta denna egendom.»

«Och du har intet annat att säga, Ruben?»

«Nej, intet annat än att jag önskar jag måtte få ega mitt hjertas minne rent och orubbadt, att icke något måtte skymma bilden af henne, mitt blomster, som aldrig skall förvissna i min själ!»

«Jag lofvar det, Ruben, jag skall aldrig vända åter... evigt skall jag begråta min förvillelse och dig!»

Hon räckte honom handen och han såg ljuset i hennes ögon, hvori all hans fordna kärlek och lycka vinkade honom till mötes. Han svigtade...

«Skulle hon åter kunna bli min?» tänkte han. «Nej, jag skulle aldrig kunna glömma... det skulle icke blifva detsamma, som det varit.»

Hon gick, men stannade på tröskeln med en flik af den upplyftade gardinen i handen. Annu hoppades hon på försoning och förlåtelse, men — förgäfvdes!

Sidenet hade slutit sina veck efter henne och — Ruben var ensam.

Vacklande sjönk han ned på den lilla soffan och snyftande tryckte han hufvudet i de mjuka dynorna.

«Jag var grym... men hade jag kunnat handla annorlunda?»

År förgingo. Judith tärdes ännu af ånger och förebräelser, som åldrat hennes sinne och beröfvat henne all fägring. Hennes enda tröst och återstående glädje var det lefvande minnet af fordna lyckliga tider — Hagar, som nu var blifven en blomstrande jungfru.

En dag anlände ett bref till Judith. Med klappande hjerta igenkände hon stilen af den hand, som så obarmhertigt stött henne ifrån sig. Tryckande skrifvelsen till sina läppar, grät hon, för första gången efter dessa smärtans år, glädjetårar.

Prenumerationspris: 1 R:dr pr 13 häften.

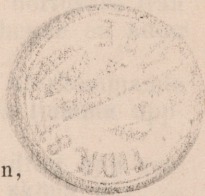
Subskriptionspris: 12 öre pr häfte.

Roman.
Saml.
o

SVENSK LITTERATUR-TIDNING.

N:o 3.

MARIEFRED,
tryckt hos F. A. Öhman,
1867.

Svensk Litteratur-Tidning,

som utkommer en gång i veckan, finnes att tillgå i hvarje bokhandel.

Prenumerationspriset är 1 Rdr Rmt för 3:ne månader (13 häften); abonnenter betala 12 öre för hvarje häfte och anses subskription bindande för ett kvartal.

Innehållet af **Svensk Litteraturtidning** blifver Romaner och Noveller af Sveriges mest och bäst kända författare och författarinnor jemte urval af utlandets ädlare litteratur, hvilkas öfversättning till Svenska språket ombesörjes af fröken **Thora Hammarsköld**.

Mariefred i September 1867.

F. A. Öhman,

förläggare för Svensk Litteratur-Tidning.

Ja, det var från Ruben, men skrifvet på hans dödsbädd. Han kallade henne tillbaka... ville ännu en gång se henne, innan han skiljdes här, ville på sitt yttersta njuta af sin fordna lycka.

Och hon reste, lemnande Hagar i Saras vård. Den unga flickan kunde icke minnas sin far och visste icke annat än att han för länge se'n var död. Judith hade icke invigt henne i sitt lifs sorgliga historia af fruktan, att hon skulle föraktas af sitt barn och förlora den enda, som älskade och tillhörde henne.

Lifvet började strömma med förnyad kraft i Rubens ådror, då hon lik en engel vakade vid hans läger. Tusende förklaringar och förlåtelse hade vexlats mellan de försonade makarne och de lefde lyckliga, fridsälla dagar! Men han kunde icke förmå henne att kalla den efterlängtade dottern till sig, ty hon hoppades på hans tillfrisknande, då de alla tre skulle som fordom lefva tillsammans. Försynen hade dock annorlunda beslutat!

Ruben blef åter lika sjuk och lidande och låg på sitt läger hela den långa vintern.

Judith stannade hos honom, sorgsen i sitt innersta, men likväl tröstande och förhoppningsfull. Hon anade icke att hennes bortovaro från den unga dottern skulle kosta henne en ännu bittrare smärta.

Döende helsade Ruben den återkommande våren med sin klara sol och sina ljumma uppfriskande vindar.

«Judith, min älskade Judith, drag upp gardinen, att jag måtte få se Guds sköna dag. — Så der, sätt dig nu här. Lägg ena handen på min panna och gif mig den andra att kyssa.»

Hon gjorde som han bad. Hon låg på knä vid hans hufvudgärd och tryckte gång på gång sina läppar på hans af sorg och sjukdom fårade panna och grånade lockar.

«Tack för att du kom och mildrade mitt lidande dessa sista månader! O, att jag icke kallade dig förr, huru ännorlunda skulle icke allt hafva varit! Att jag skall dö, vet du alltför väl; men, Judith, öfverlemna dig icke åt en ovärdig sorg och förtviflan.»

«Ruben, för mig har du ju varit död alla dessa långa år? Huru har jag icke burit min sorg och saknad? Men är det därför gifvet att jag eger samma styrka denna gång? Barmhertige Gud, öfvergif mig icke i min förtviflan!» tillade hon och tryckte de sammanknäppa händerna mot sitt stormande bröst.

«Judith, vi veta ju att Israëls Gud aldrig öfvergifvit någon, som i bön nalkats till Honom. Bed och bed . . . bönen är nyckeln till himmelns port! — Se nu på mig och säg ännu en gång att du förlåtit mitt hjertas oförsonlighet, då jag så obarmhertigt kunde förskjuta en ångrande maka och ett bedjande barn.»

«O, detta var förlåtet i samma ögonblick, du uttalade min dom!»

«Engel . . .» hviskade han.

Mer förmådde han icke stamma. Ögonen slötos och läpparne darrade af de återkommande plägorna.

Mot morgonen kallade han ännu en gång sin maka. Judith skyndade till honom, för att mottaga den sista sucken.

Der låg han nu med det brustna ögat fästadt på henne, hans högsta jordiska lycka, som han nu för alltid lemnat.

Stoftet var jordadt och torfvan grönskade redan öfver rummet, der han hvilade i sin djupa, eviga sömn, då Judith vände tillbaka till sitt hem och sin dotter.

III.

Hagar.

Hagar hade icke varit ensam den långa tid, modren varit borta. Hon hade funnit en vän, en syster, som hon älskade nära nog lika högt som denna mor. Visst höll hon sin nya bekantskap hemlig för den trogna värdarinnan, den gamla Sara, ty hon vågade icke annat; hennes mor hade ju strängeligen förbjudit något «kristligt» umgänge. Hagar hade ännu aldrig afvikit från hennes befallning, men huru skulle hon nu med lugn kunna möta sin moders kärleksfulla blick? Hjertat klappade af oro vid denna tanke, men lugnades vid Marias, väninnans, tröstan.

Hvad den kristna flickan hade att säga den unga judinnan de långa timmar, de voro tillsammans, bildade Hagars hjerta och förstånd. Hon lärde sig älska och vörda sin unga lärarinna, som hon mången gång i sin barnsliga oskuld och ungdoms svärmeri trodde vara en af himmelns englar. Hon fick en annan tro och ett annat begrepp om sin Gud, utan att hon anade, det hennes själ redan öfvergifvit hennes faders tro. Ännu aldrig hade Maria sökt öfvertala henne att bli kristen; hon endast talade om sin Frälzare, men talade så, att Hagar «gömde alla dessa orden, betraktande dem i sitt hjerta.»

Vintern kom med sitt mörker, sitt flammande norrsken, sina nordanvindar och dansande snöflingor. Men Hagar sörjde icke, fann sig icke längre ensam och öfvergifven, ty efter mången strid hade hon slutligen funnit den bästa vännen. Hon lefde i tro, hopp och bön!

Vestanvindarne dansade leende öfver vårens späda grönska, hvars fina strån här och hvar stucko fram under Bores trasiga mantel. Bäckens, befriad ur sitt fängsel, sorlade gladt mellan klipporna, och foglarne qvittrade i de susande trädens knoppande kronor. Allt var lust och glädje: naturen hade vaknat till lif och verksamhet, väckande människohjertat till fröjd och njutning.

Mor och dotter hade återsett hvarandra efter den långa skiljsmessan. Huru fröjdade sig icke Hagar, icke upptäckande i sin hänryckande glädje, att den älskade återkomna var blekare än någonsin. Men då hennes ömhet icke besvarades och modren dertill nedlades på sjukbädden, då fattades Hagar af en hejdlös smärta och glömande sin väntande väninna deruppe i grottan, vakade hon natt och dag vid den sjukas läger.

Efter några veckors förlopp kunde Judith, ehuru svag och matt, lemna bädden. Lidande låg hon på den lilla hörnsoffan i samma rum, der hon och Ruben så mången gång hviskat om tro och kärlek det första året de voro makar.

Ljufva minnen tågade förbi hennes själs syn och den ena tåren följde den andra öfver kindens bleka snödoft. Dessa hågkomster blefvo slutligen alltför mäktiga... hon sprang upp, för att i dotterns armar söka glömma hvad som varit.

Hon stannade på tröskeln till Hagars kam-

mare, förskräckt, tillintetgjord vid den syn, som här i hela sitt förskräckliga ljus framstod för henne.

Der låg hon, den unga suttonåriga dottern, hennes enda höpp och återstående lycka, djupt knäböjd framför en på väggen hängande tafla. Det var ett törnekrönt Kristus-hufvud med blodet i klara droppar framsipprande ur den af glorian omstrålade pannan.

Den unga judinnans händer voro sammanknäppta och hon bad med inspirationens flamma i de underbara ögonen:

«O, Kristus, min Herre och Frälsare! upplys mitt förnuft, gif kraft åt min vilja och ingjut Din kärleksfulla anda i mitt hjerta, att intet måtte rycka mig ifrån Dig! Helige Försonare, stadfäst mig i min tro och sänd en stråle af Ditt ljus i min moders själ, att dess tvifvel måtte skingras och hon måtte söka Din nåd och barmhertighet! Bevara mig för allt ondt, bevara mig i min djupa okunnighet, att jag ej måtte gå miste om saligheten i Din himmel!»

Judith hade åter hemtat sig; hon störtade fram.

«Så är då också du förlorad!»

Men här grep en svindlande yrsel den arma qvinnan och hon sjönk sanslös till Hagars fötter.

Och nu låg hon lika maktlös som tillföre på sin bädd och Hagar sväfvade som förut tyst och likt en ande omkring den sjuka.

«Jag arma, arma, olyckliga!» utbrast Judith plötsligen och fattade dotterns arm. «Visste du hvad jag lidit, barn, skulle du sparat mig detta. Var du då icke fastare i dina fäders tro, än att du kunde så lättsinnigt öfvergifva den för en falsk, lögnaktig lära? Säg, hvem har kommit

dig att glömma Israëls Gud, glömma din moders ord och böner? O, Hagar, det var då du, som skulle ända mitt lidande! Ve, öfver dig!»

Blek, men med ett oändligt lugn, böjde sig Hagar ned och hviskade:

«Mätte den korsfäste Frälsarens kärleksfulla anda genomtränga din själ, att du ej förskjuter ditt barn!»

«Mitt barn... nej, det är förloradt för mig! Du har själf förverkat din barnarätt. Israëls Gud vike ifrån dig, Hans vrede krosse dig, såsom du krossat, sönderslitit mitt arma moders-hjerta!»

«Moder...»

«Tyst, vid Abrahams Gud! Gå, gå!»

Men Hagar lemnade icke sin plats. Hon endast höjde sin rena, skuldfria panna mot den oförsonliga modren, i det tårar, dyra, heliga tårar darrade på kindens sammetsfjun.

Då framstod för Judiths tankar den stund, då hon själf en bedjande, olycklig varelse, stöttes tillbaka af sin egen make.

Med en suck, full af smärta, höjde hon sin blick mot Hagar, hvars himmelska frid och undergifna lugn väckte alla hennes moderliga känslor.

«Mitt barn,» hviskade hon, räckande Hagar handen, «jag förbannar icke dig, men den, som smugit sitt gift i ditt rena, oförderfvade hjerta. Likväl hoppas jag på Guds förbarmande nåd... Och du skall lära dig förakta de kristna, då du blifvit invigd i mitt lifs sorgliga öde. Du skall veta, älskade barn, att jag har lidit utesägligt — och allt detta lidande förorsakade en kristen... en kristen prest!»

Och nu förtäljde Judith sin sorgliga historia

för den uppmärksamt lyssnande dottern. Då hon slutat, tillade hon:

«Och du vill äfven nu blifva kristen? Vill ännu tillbedja Gud i en syndig menniska?»

Utan att svara stod Hagar upp, och med förklarelsens ljus på den jungfruliga pannan skred hon bort till fönstret, upplyftade den nedfällda gardinen och, lutande kinden mot det kalla glas-
set, såg hon upp till himlen, hvars sol redan sjunkit i sin purpurbädd i vester.

Då sväfvade med en andes tystnad en smärtguldlockig gestalt öfver golfvet, och endast fraset af hennes fladdrande klädning störde den dödslika stillhet, som sänkt sig öfver rummet.

Det var Maria. Ödmjukt sjönk hon på knä vid Judiths bädd.

«För många år tillbaka,» började hon, då Judith fästade sina feberglödande ögon på henne, «träffades en familj af en förskäcklig olycka, genom hvilken de blefvo bragta till tiggargastafven. De egde en son, och han räddade dem genom att hyckla kärlek för en ung, obepröfvad flicka, arftagarinna af en ansenlig förmögenhet. De blefvo makar, men bittert fick hon ångra denna förening; ty genom bristen på känsla hos honom blef han liknöjd och förbisåg henne, som ändock alltid var lika uppoffrande och öm. En son och en dotter helgade detta äktenskap, och omtanken på deras uppfostran blef hennes enda glädje; hon uppfostrade dem såsom hvarje mor bör uppfostra sina barn: hon bildade känslan, innn hon upplyste förståndet. — Den unge presten, ty han var prest denne man, måste nu för en tid lemna sin familj, i anseende till ett arf, som han hade att lyfta efter en afliden släkting. Då han kom tillbaka, var han hårdare och kallare än någon-

sin mot sin maka, och förgäfves uppbjöd hon allt för att vinna, om icke kärlek, åtminstone vänskap och förtroende. Han hade för sitt nöje och sin beqvämlighet uppfört i den närbelägna skogen den täckaste lilla byggnad, hvilken han förbjudit henne besöka. Det var i denna sin tillflyktsort han nu för det mesta vistades och det kunde hända, att han på flera dagar icke hördes af i hemmet. Men i den öfvergifna makans bröst vaknade en misstanke, den hon förgäfves sökte qväfva. Och en afton, då han var kallad till en döende för att gifva honom nattvarden, tog hon sina båda barn till skogen och fann hvad hon anat: en olycklig qvinna... Hon ville rädda henne och bad derföre den arma, så grymt bedragna, fly och — hon flydde efter att först utbedt sig förlåtelse, samt välsignat hennes son och dotter med de orden: «Mätte de ej minnas denna stund!» Men dottern glömde den icke, utan minnes den ännu; mindes den, då modren, efter ett lif af sorg och försakelse, drog sin andes befrielsesuck. Hennes sista ord till den gråtande dottern voro: «Förblif god och försök att försona din faders brott, att himlens straff ej alltför hårdt måtte drabba honom. Fördöm icke den vilseförda judinnan och om du någonsin skulle återfinna henne, så sök att utplåna hennes hjertas hat till de kristna. Visa henne vägen till Försonarens fötter och lär henne älska Kristus, som äfven offrade sitt lif för henne. Gör du det, då har du försonat, utplånat din faders svåra synd!» Denna bön blef gömd och betraktad och det blef den unga flickans enda tanke, på hvad sätt hon skulle uppfylla den. Den lättsinnige fadren, hvars samvete vaknade vid åsynen af den ej mer lidande makans stoft, förtvif-

lade och anropade Guds nåd och barmhertighet. Han ville och kunde icke längre utöfva sitt kall som prest och erkände sig icke längre för kristen, så länge han icke försonat hvad han brutit. Försoningen var: Judiths förlåtelse! Barnens böner och tårar förmådde honom dock att för deras namns skull fortfarande utöfva sitt embete. Men det aggande samvetet hade brutit hans kraft och förvirrat hans tankar, att han icke kunde sköta en så vidlyftig och ansvarsfull tjänst. Sökande ett mindre pastorat, erhöll han detta och flyttade sålunda till en annan trakt, föga anande att han der skulle återfinna henne, hvilken han så länge men förgäfvets efterspanat. Modrens sista bön framträdde nu lefvande för dottrens sinne: hon ville försona allt, och förtröstande på Guds hjälp började hon sin mission. Hon lyckades få tala med judinnans unga dotter, och i hennes hjerta och själ tände hon en kärlek och tro, som fört henne till den treenige Guden, till Kristus, allas vår Herre! Men att väcka samma tro och kärlek hos modren, att utplåna hennes hat till de kristna, dertill har himlen ej gifvit henne makt. Hon vågar endast utbedja sig hennes förlåtelse för sin olyckliga, djupt ånrande far. Och nu... skall jag gå utan försoning? O, jag ber, ber i min lidande fars namn: förlåt hvad han brutit! Jag är hans dotter, detsamma barn hvaröfver ni en gång nedkallade välsignelse...»

Judith hade legat tyst: smärtan hade förstummat henne... men nu, då Maria slutat sitt tal, reste hon sig upp med den yttersta ansträngning och svarade med hela styrkan af sin röst:

«Jag kan icke förlåta och min förbannelse hvile öfver dig! Du har ryckt det bästa från

mig, det, som under många år ensamt utgjort mitt lifs glädje: mitt barn!»

«Moder,» sade Hagar och fattade hennes hand, «jag vill bedja för dig, och om det är himlens vilja att du nu skall skiljas hädan, så skall jag alltid med samma kärlek och tacksamhet minnas dig.»

Hagar hade lutat sitt hufvud mot hennes hufvudgård och hennes tårar strömmade öfver modrens panna. Men det var förbi med allt hopp om att anropa Judiths känslor: en förfärlig yrsel hade gripit den sjukas hjerna... skulle hennes lif slockna derunder, eller skulle den för alltid släcka tankens ljus?

Det var en förskräcklig stund för den arma Hagar. Men med all sin svärmiska tro på sin Frälsare blef hon undergifven och böjde sig med en engels tålmod under Guds vilja.

Natten var förbi och morgonens lifgifvande stråla lekte mellan de nedfällda gardinerna, då Judith med en blick, hvaruti förnuftet återspeglade sitt ljus, öfverfor de vid hennes bädd knäböjande.

Bredvid hufvudgården stod hennes barndoms vårdarinna och trogna följeslagerska i alla de skiften, hennes lefnad varit underkastad. Med ett tacksamt leende räckte hon Sara handen och hviskade:

«Dig trogna, enda vän, min välsignelse!» Och vändande sitt bleka ansigte mot Maria, sade hon: «Behåll det du tagit; det var det bästa, men behåll det med välsignelse! Jag skall ändock få det tillbaka...»

Nu stannade hennes blick, icke vred eller bäfvande, utan lugn och med ett uttryck af för-

soning på honom, som tagit plats vid hennes fötter.

Det var Albin, densamme Albin, som hon en gång så vansinnigt älskat.

Hon såg på honom länge, mycket länge, och pressande handen hårdt mot pannan, sjönk hon med hufvudet tillbaka på sin hvilokudde.

Albin räckte henne bäfvande handen och hviskade:

«Frid och förlåtelse!»

Denna röst, hvaruti hon förnam hela sin synd och dårskap, kom henne att åter se på honom. Och allt efter som blicken hvilade på det sköna, nu föråldrade ansigtet med de nu gråsprängda lockarne, förmildrades den och hon log mot honom, under det hon med slocknande stämma talade:

«Jag förlåter dig för min försonade makas skull, hvars ande väntar mig i Abrahams sköt!»

Den sista blicken, den sista välsignelsen var Hagars. Den unga dottrens hufvud hvilade mot modrens bröst och hon hörde huru hjertat stannade och kände den sista flägten af den flyende anden.

— — — — —

Det var Söndag. Guds klara dag strömmade in genom de smala kyrkfönstren och solens varma strålar begjöt den knäböjande flickan vid altarringen.

Orgeln brusade, röster sjöngo och många hjertan sände en bön för kyrkans nya medlem: den unga, nykristna judinnan.

Lik en Saron's lilja låg hon der i den bländhvita dräkten, säkert omsväfvad af himlens osynliga andar. Och sjelf en vinglös engel stod hon

upp och såg med en lång och dröjande blick på den korsfäste Kristus på altartaflan och log ett leende, hvaruti det eviga lifvet återspeglade sig.

Den heliga akten var lyktad och den andäktiga församlingen skingrad. Men ännu dröjde hon, som här, icke för jordisk vinning eller verldslig egennytta, afsvurit sin judiska lära och afsagt sig det af den älskade modren gifna namnet. Hon egde en annan tro, ett annat hopp och gick ett annat lif till mötes.

Med hjertat klappande af fröjd sväfvade hon öfver kyrkgolfvet till den väntande vännen, Albins son, i hvilken Helga, så var det namn hon i dopet erhållit, funnit en bror. Och värdig denna benämning, fattade han den lilla handen och förde henne till sin far och syster.

Tysta och högtidliga gingo de nu till det fridsälla hemmet, under klockornas sjungande amen.

SLUT.

upp och alla med en lång och frägnande blick på
 den kostlöst Kristna på skidstället och för ett
 leende, svarade det svaga ljudet återgående sig
 Den heliga akten var förtärlig och den som
 diktiga församlingen skrytsad. Men ännu fridde
 hon, som påt för för det för det skinn eller
 vordande, evigt till, som ett sin julkärl, till och
 utgått sig det af den skänkade modern, till sin
 ner. Hon cyde en annan, till ett annat hopp
 och gick ett annat till till vänta.

Med blottat klappande af höjd svärvande hon
 öfver kyrklystet till den väntande skönan. Af
 hvar som i hvar en del, så var det samma som
 i hvar en del, som en del. Och så till hvar
 monnion, ständigt som en till hvar en del
 kom till den, till och vänta.

Till den som vänta, till den som vänta
 till den som vänta, till den som vänta

Prenumerationspris: 1 R:dr pr 13 häften.

Subskriptionspris: 12 öre pr häfte.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

